

PhDr. Lubomír Zaorálek
ministr kultury

V Praze dne 21. srpna 2020
Č.j.: MK 41348/2020 OLP

R o z h o d n u t í

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), jsem na základě rozkladu ze dne 30. 4. 2019 (doplněný rozkladem ze dne 30. 5. 2019), který podala společnost SLEZAN HOLDING a. s., se sídlem Václavská 316/12, Nové Město, 120 00 Praha 2, právně zastoupena advokátní kanceláří RAKOVSKÝ & PARTNERS s. r. o., se sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2 (dále též „podatel rozkladu“ nebo „účastník řízení“), přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 30548/2019 OPP, sp. zn. MK-S 10240/2014 OPP, ze dne 15. 4. 2019, kterým byl podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 20/1987 Sb.“ nebo „památkový zákon“), prohlášen za kulturní památku „tovární komín s vodní nádrží bývalého textilního podniku TIBA“, na st. p. č. 1349/2 a pozemek st. p. č. 1349/2 (dále též „komín“, „předmětný komín“ nebo „tovární komín“), k. ú. a obec Dvůr Králové nad Labem, okres Trutnov, Královéhradecký kraj.

Ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu je účastníkem řízení podatel rozkladu.

Podle § 152 odst. 6 písm. b), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

n á s l e d o v n ě :

**rozklad se z a m í t á
a rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury
s e p o t v r z u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozkladem se jeho podatel domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ministerstvo kultury obdrželo dne 18. 8. 2014 podnět na prohlášení továrního komínu bývalého závodu TIBA za kulturní památku. Ministerstvo

kultury tento podnět předalo Národnímu památkovému ústavu, územnímu odbornému pracovišti v Josefově (dále jen „NPÚ“), k vyjádření a případnému zpracování řádného návrhu. Ministerstvo následně návrh zaslaný Národním památkovým ústavem vyhodnotilo a v uvedené věci zahájilo správní řízení.

Popis objektu včetně jeho památkových hodnot dle NPÚ:

„Popis: Tovární komín s vodojemem se nachází jižním směrem od náměstí v bývalém průmyslovém areálu textilní firmy Josef Sochor, mechanická tkalcovna a tiskárna bavlněných látek, později TIBA, na pravém břehu řeky Labe. Cihlový komín s vodojemem firma vybudovala v roce 1941, poté co roku 1939 rozšířila výrobní plochy o novou úpravnu hedvábí. Komín je kruhového profilu, vyzděný z radiálních cihel, tzv. komínovek. Vysoký je 83 m, průměr v úrovni dvora činí 7,66 m, v hlavě (koruně) 3,42 m. K výstupu na komín pro umožnění kontroly, revizí a oprav slouží ocelová stupadla s ochrannými třmeny pro vyšší bezpečnost výstupu. Z plošiny, která je umístěna těsně pod nádrží, vede k nádrži ocelový žebřík. Výjimečné je statické nesení vodojemu (rezervoáru) o objemu 300 m³ 30 m nad zemí na železobetonovém prstenci podepřeném krakorcí. Při vnější stěně dřívku komínu vede k vodojemu potrubí v cihelné šachtici. Vodojem sloužil jako požární nádrž, zásobárna vody k jistištění průmyslových objektů, které byly osazeny vodním sprinklerovým samozhášecím zařízením rozmístěným po jednotlivých výrobních provozech. Komín byl vystavěn specializovanou komínářskou rodinnou firmou V. Fischer a spol. Letky.

Současný stav věci: Zbylá část fabriky prochází v současné době demolicí. Komín nemá závažné statické problémy. Dle tvrzení majitele se o demolici v nejbližší době neuvažuje. Místy je narušeno cihelné zdivo reservoáru. Do objektu v současnosti nebyl umožněn přístup z důvodu demolice bývalé textilní továrny. Majitel se schůzky nebrání, ale může proběhnout nejdříve v dubnu 2015.

Způsob užívání: komín s vodojemem je v současnosti využíván jako nosič antén a vysílačů pro mobilní operátory a poskytovatele bezdrátových datových služeb.

Vlastník: TEXTIL INVEST GROUP a. s., Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění návrhu: Tovární komín s vodní nádrží (vodojemem, reservoárem) patří do specifické podskupiny komínových staveb. Na území České republiky se dochovalo posledních 21 z celkového počtu přibližně 50 komínů s vodojemem. Pouze jeden z nich, v Praze Vysočanech (ČKD), je kulturní nemovitou památkou zapsanou v ÚSKP ČR. Také pouze jeden z nich, v Mělníku (Chemická a hutní výroba), je plně funkční. Na území Královéhradeckého kraje se do současnosti dochovaly dva komíny s vodojemem, ve Dvoře Králové a v České Skalici (Barvírna kožešin). Komín ve Dvoře Králové je však z celorepublikového hlediska unikátní záležitostí. Je nejvyšším komínem s vodojemem na území České republiky (83 m) a jeho reservoár má největší objem z komínových vodojemů v České republice (300 m³). Jedná se o technicky i stavebně jedinečnou hodnotnou technickou památku, která v sobě spojuje funkci továrního komínu odvádějící nežádoucí spaliny z technologické výroby a vodojemu zajišťujícího dostatečný tlak vodovodní soustavy a potřebné množství vody využívané k různým účelům příslušné továrny. Je to nepřehlédnutelná dominanta panoramatu sídelního útvaru připomínající slavnou průmyslovou minulost města.“

Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor školství, kultury a sociálních věcí, jako příslušný orgán památkové péče, ve svém dopise ze dne 11. 3. 2015, č. j. ŠKS/21804-2015/nvk 6971-2015/nvk, vyjádřil s prohlášením předmětné věci za kulturní památku souhlas, a to s následujícím odůvodněním:

„[...] Charakteristika: Cihlový komín s vodojemem byl vybudován v roce 1941, sloužil pro textilní továrnu Josefa Sochora. Cihlový komínový vodojem ve tvaru komolého kužele

postaveného na užší základnu byl umístěn na železobetonovém prstenci, který je podepřen výraznými krakorci. Autor komínu s vodojemem není znám.

Současný stav: Komín dle vizuálního zkoumání nevykazuje poruchy. V současnosti je demolována přilehlá továrna a vlastník neumožnil prohlídku komínu.

Citováno z článku Meziválečná průmyslová architektura v Československu, zpracovaný Martinem Koíšem, materiály: Vladislava Valchářová: „Textilní továrnu JOS. SOCHOR ve Dvoře Králové nad Labem založil v roce 1904 Josef Sochor (1866-1931). Při založení podniku a jeho dalším rozvoji využíval svoji předchozí dvacetiletou zkušenost v práci pro několik moravských a českých textilních tiskáren. Podnik zahájil neoficiální výrobu 12. 12. 1904. Tkalcovna byla rychlým tempem rozšiřována a v roce 1908 podnikl Josef Sochor několik cest do zahraničí se záměrem získat zkušenosti pro rozšíření svojí textilní výroby o barvení a potisk látek. Navštívil několik tiskáren ve Francii, Německu a ruském záboru Polska. Pro uskutečnění svého záměru získal podporu českého kapitálu, úvěr ve výši 650.000 korun od pražské Živnostenské banky. Strojní tiskárna byla uvedena do provozu v roce 1910. Následující slibný rozvoj závodu načas přerušila první světová válka. Tkalcovna byla zastavena v roce 1915 a tiskárna o rok později. Výroba byla v textilních závodech obnovena v roce 1919, kdy byla zároveň rozšířena tkalcovna o další přístavby. V následujících letech se výroba dále rozšiřovala a rostl počet zaměstnanců firmy. Růstu podniku nezabránila ani hospodářská krize z let 1929 až 1934. K 1. 1. 1930 byla firma transformována na veřejnou obchodní společnost a společníky firmy se stali tři nejstarší synové Josefa Sochora - Zdeněk, Josef Stanislav a Robert. Po smrti zakladatele firmy i jeho manželky v roce 1931 převzali vedení firmy bratři Zdeněk a Josef Stanislav. V roce 1932 se k nim připojil bratr Pavel, který se stal společníkem firmy v roce 1940. Po krátkých omezeních výroby v letech 1930 až 1931 se současně s nástupem nového vedení měnilo řízení podniku. Synové Josefa Sochora přinesli do závodu moderní názory a pokrokové metody. Věnovali pozornost výzkumu a vývoji a jednou z jejich hlavních snah bylo uplatnění na trzích v rozvinuté části Evropy. Jejich úspěšná modernizace závodu byla ukončena nástupem fašismu v roce 1939. Zániku firmy nezabránilo ani přijetí německého ředitele F. Altmana v roce 1941, kdy byla firma majitelům zabavena. Produkce pokračovala pod vedením vnucené správy do zastavení textilní výroby v polovině roku 1942. Následně byly tovární objekty pronajaty německé firmě Junkers Flugzeug und Motorenwerke, A. G., výrobci vojenských letadel. Po skončení druhé světové války začala v listopadu obnova výroby v závodě. Další vývoj však už není spjat s původními majiteli závodu, kterým byl v prosinci 1945 znárodněn a k 1. 1. 1946 se stal součástí TIBATEX n. p.

Práce na objektech nové tkalcovny byly zahájeny na základě stavebního povolení datovaného 1. 7. 1904. Plány stavby tkalcovny a statický výpočet komínu prováděl místní stavitel E. Thym. Stavbu komína prováděla firma A. Dvořák a K. Fischer. Podle původních plánů měla mít tkalcovna veliký sál pro 324 stavů, 53,5 m dlouhý a 34,5 m široký. Při kolaudaci 20. 9. 1905 však bylo zjištěno, že plány byly pozměněny. Sál byl zkrácen na 40 metrů a bylo v něm postaveno 114 stavů. Konstrukce sálu byla realizována z cihlového nosného zdiva po obvodu s litinovými sloupy členícími dispozici (...). Stavební hmota tkalcovny byla rozšířena v roce 1908 o prostory pro šlichtovnu a pisárnu (33,8 m x 7,5m). V roce 1910 začala výroba v nové tiskárně, která přinesla rozšíření o bělidlo, barevnu a úpravnu umístěnými na konci objektu tiskárny. Po útlumu v období první světové války byla tkalcovna rozšířena na západní a východní straně.

V roce 1923 požádal J. Sochor o změnu regulační čáry a začal s výstavbou rytební, moletební a laboratoře na revers (tj. bez stavebního povolení). V tomto roku byla provedena stavba transformační stanice, která byla ohnivzdorná z cihel a s betonovým stropem a podlahou. Do roku 1924 je datována podle kroniky závodu stavba nové kancelářské budovy

a vrátnice u vstupu do závodu. V roce 1925 byly v areálu závodu vystavěny garáže, bělidlo a skládárna.

V roce 1930 byl závod rozšířen o kotelnu a strojovnu. V tomto roce začala také výstavba kolonie rodinných domů pro zaměstnance podle návrhu architekta Pavla Janáka. V roce 1932 došlo v závodě k výbuchu, při kterém shořelo skladiště pomocných látek. Starý objekt tkalcovny byl rozšířen o další část - automatickou tkalcovnu (projekt Ing. F. Jirásek). V roce 1933 pokračovalo budování rodinných domků v kolonii. V roce 1934 došlo ke zřícení světlíkového stropu v rozsáhlé kuchyni barev, který byl vybudován rok před tím. V roce 1935 byla zahájena stavba budovy pro mechanickou tkalcovnu. Roku 1937 došlo k přístavbě přípravný hedvábí pro automatickou tkalcovnu. Pod vedením Mária Stadlera byl v roce 1939 založen archiv firmy SOCHOR. V tomto roce firma rozšířila výrobní plochy o novou úpravnu hedvábí o rozměrech 700 m². Vedení firmy dalo vypracovat ambiciózní projekt dálnice ze Dvora Králové nad Labem do Prahy. Byl vybudován nový komín s celkovou výškou 80 m. Ve výšce 30 m nad terénem byl na něm umístěn vodojem s obsahem 300 m³. Po roce 1941 byly výrobní prostory upraveny podle potřeb továrny na válečnou výrobu leteckých motorů.

Od roku 1946 byl závod součástí podniku TIBATEX n. p. - v současnosti podnik TIBA, a. s. Dvůr Králové nad Labem. Původní stavební hmoty Sochorova závodu byly upravovány podle potřeb měnícího se výrobního procesu. Vesměš šlo o vestavby dělicích stěn, případně zesilování nosných konstrukcí z důvodu nosnosti pro nové stroje. Kancelářská budova u vstupu do závodu zůstala zachována, kromě změny maleb v interiéru téměř beze změn. V sice ne příliš dobrém, ale funkčním stavu zůstaly zejména objekty využívané pro účely závodu. Vila Josefa Sochora a domek vrátného jsou v silně zanedbaném stavu (resp. v současnosti jsou zbořené). Poškozen je také objekt staré tkalcovny z roku 1904, který byl necitlivě přestavěn na obchodní provozovnu.

Odůvodnění návrhu: Dvůr Králové nad Labem byl významným průmyslovým městem, s převažujícím textilním průmyslem. Vysoké komíny, kromě své užitné funkce, byly v 19. století symboly prosperity místa. Komín v současnosti tvoří významnou dominantu města, zároveň připomíná tuto průmyslovou, textilní slávu města. Jeho cihelné provedení splňuje estetické požadavky, dotváří panorama města.

Vzhledem k tomu, že na území Královehradeckého kraje se do současnosti dochovaly dva komíny s vodojemem a posuzovaný komín je nejvyšším komínem s vodojemem na území České republiky, je jeho zachování z hlediska historie a vývoje velmi důležité. Zápisem do kulturních památek bude ochráněna jeho existence. (...)

Památková hodnota a zdůvodnění památkové ochrany: Objekt továrního komínu s vodojemem je dokladem historického vývoje, významnou technickou památkou. Svou výškou (83 m) je nejvyšším komínem s vodojemem na území České republiky a rezervoárem s největším objemem (300 m³), má největší parametry v České republice a je jedinečnou ukázkou provedení komínů.

Městský úřad Dvůr Králové nad Labem (...) zvážil architektonické a urbanistické pojetí a historické souvislosti, a došel k závěru, že tovární komín s vodojemem (...) splňuje podmínky ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. (...) pro prohlášení věci za kulturní památku, a proto toto prohlášení doporučuje. [...]"

Krajský úřad Královehradeckého kraje, odbor regionálního rozvoje, grantů a dotací, oddělení kultury a památkové péče, ve svém vyjádření č. j. 7190/RG/2015-5 ze dne 12. 3. 2015, prohlášení uvedené věci za kulturní památku také doporučil, a to s tímto vyjádřením:

„[...] Základ budoucího areálu textilní továrny byl položen v roce 1903 zásluhou zakladatele firmy Josefa Sochora (1866-1931). V roce 1938 vznikla akciová firma Sotex, která produkovala 20 % tištěných textilií v tehdejší Československu a zaměstnávala 1200

lidí. K dalšímu rozšíření firmy došlo i v následujících letech 1939-1941. V polovině roku 1941 však byly textilní závody na základě norimberských zákonů konfiskovány (oba tehdejší spolumajitelé - Josef Stanislav Sochor a Pavel Sochor - pak zahynuli v koncentračních táborech). Nezabránila tomu ani skutečnost, že bratři Sochorové jmenovali na počátku tohoto roku nového vrchního ředitele, kterým byl Němec Fritz Altmann. V čele podniku se po konfiskaci vystřídal několik správců. V polovině roku 1942 byla zastavena textilní výroba a tovární objekty byly pronajaty německé firmě Junkers-Flugzeug und Motorenwerke, A. G., a začaly se zde vyrábět letecké motory. Po skončení druhé světové války byl podnik, přes veškerou snahu vdovy po J. S. Sochorovi Jarmily Šebelové, v prosinci roku 1945 znárodněn. Byla zde opět obnovena textilní výroba (n. p. Textilní tiskárny, úpravny a barevny Tibatex - závod 13, později TIBA). Definitivní zánik areálu textilní továrny přinesl až rok 2007, kdy firma skončila v konkurzu. Od této doby celý průmyslový areál chátrá a postupně se demoluje.

Předmětný komín je svědectvím prudkého rozvoje areálu továrny v letech 1939-1941. Byl vystavěn v roce 1941 a uvádí se, že ho postavila firma Ing. V. Fischer a spol. z Letek u Libšic (...). Tato společnost přímo navazovala na tradici firmy Dvořák & Fischer, která měla továrnu rovněž v Letkách a prokazatelně se řadila k jedněm z největších výrobců komínů u nás. V literatuře je popisován takto: „Nově vybudovaný komín byl 80 m vysoký, nahoře 3,42 m široký. V úrovni dlažby dvora měl komín průměr 7,66 m a obvod 24 m. Stěna komínu byla nahoře silná 20 cm, dole 78 cm. Ve výši 30 m nad dlažbou dvora bylo vybudováno dno reservoáru o obsahu 300 m³, průměr reservoáru měřil 11 m a největší hloubka vody v nádrži 5,5 m.“ (...) Dle dobového tisku však komín označovaný jako „nejvyšší komín českého severovýchodu“, jehož výstavba trvala 4 měsíce, měří dokonce 83 m (...). Komín kruhového půdorysu byl vystavěn z radiálních cihel, tzv. komínovek. Vodojem je umístěn ve výšce 30 m nad zemí na železobetonovém prstenci podepřeném krakorci.

Předmětný komín bývalé Sochorovy textilní továrny se řadí ke specifickému typu továrních komínů s vodojemem. Jedná se o stavby, které v sobě spojují funkce komínů odvádějících nežádoucí spaliny z technologických procesů a funkce rezervoárů zajišťujících dostatečný tlak vodovodní soustavy a potřebné množství vody využívané k různým účelům příslušné továrny. Takové řešení představovalo nesporně nejen úsporu finanční, ale i úsporu plochy pozemku. Z hlediska stavebně technického lze tyto speciální stavby považovat za vrcholný doklad schopností komínářských firem. Dle dostupných údajů se na území České republiky do dnešní doby dochovalo asi dvacet těchto komínů, přičemž pouze jeden z nich (tovární komín s vodojemem v Mělníku) je plně funkční (...). Nefunkční komíny nejčastěji slouží jako nosiče antén pro mobilní operátory (tak je tomu i v případě komína ve Dvoře Králové). Přitom tovární komín s vodojemem v bývalé Sochorově textilní továrně je nejvyšším dochovaným komínem tohoto typu u nás a unikátní v rámci republiky je i objem na něm umístěného rezervoáru. Vzhledem k aktuálně probíhající demolici jednotlivých částí areálu bývalé Sochorovy továrny stane se předmětný komín v brzké době jediným svědectvím o jedné z významných kapitol v historii města.

Vzhledem k výše uvedenému je Krajský úřad Královéhradeckého kraje (...) toho názoru, že zachování dané stavby je v zájmu památkové péče. Krajský úřad Královéhradeckého kraje (...) zde odkazuje na odbornou literaturu, kde se v souvislosti s u nás již sporadicky dochovanými komíny s vodojemem uvádí: „Jedná se o stavby technicky i stavebně jedinečné, které v mnoha případech nepostrádají ani hodnotu architektonickou. Jejich zachování pro další generace, alespoň v minimální míře, by nemělo být opomenuto.“ (viz VONKA, Martin - KOŘÍNEK, Robert: Tovární komíny s vodojemem jako unikátní průmyslové dědictví. In: Časopis Konstrukce, odborný časopis pro stavebnictví a strojírenství. Odborná příloha časopisu Konstrukce - 4. ročník mezinárodní konference Průmyslová ekologie 2014, s. 59-61, Praha.).

Po zvážení výše uvedených skutečností proto dospěl Krajský úřad Královéhradeckého kraje (...) k závěru, že předmětná stavba továrního komínu s vodní nádrží bývalého textilního podniku TIBA (...) splňuje požadavky kladené na věci, které jsou kulturními památkami ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb. (...), a proto doporučuje prohlášení uvedené věci za kulturní památku.“.

Ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. byl o podání návrhu písemně vyrozuměn vlastník věci navržené na prohlášení za kulturní památku, a v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu mu bylo umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům, které Ministerstvo kultury v průběhu řízení shromáždilo. Vlastník určil svého právního zástupce, který se přišel seznámit s podklady řízení a následně zaslal toto stanovisko:

„Účastník řízení v první řadě poukazuje na to, že ve veškerých podkladech obsažených ve spisu je komín popisován v úzkém kontextu celé bývalé textilní továrny TIBA, resp. dříve Josef Sochor. Podstatná část budov daného továrního areálu však již byla po ukončení výroby v souladu se všemi zákonnými podmínkami odstraněna, když tyto budovy nebyly jakkoliv památkově chráněny. V případě komínu se tak fakticky jedná o osamocený objekt, který už nikdy nebude sloužit svému původnímu účelu, ať již k odvodu spalin či k zásobování protipožárního systému vodou. Takto osamocený komín je tedy nyní pouze dílčí částí již neexistujících a nefunkčních systémů. Současné a zřejmě i v budoucnosti jediné možné využití komínu je jako nosič anténních systémů telekomunikačních operátorů, když účastník řízení je jako vlastník komínu v tomto ohledu vázán dlouholetými smlouvami s jednotlivými operátory. Za tímto novým účelem využití byl navíc komín v části nad vodojemem po celém obvodu svého dřívku doplněn speciálním stacionárním ochozem a upevňovacími konstrukcemi a po povrchu komína je k zemi vedeno množství kabelových svazků.

Je tedy zřejmé, že případná památková hodnota takto osamoceného, nefunkčního a nyní již ke zcela jiným účelům využívaného a za tím účelem upraveného komína je výrazně snížena oproti stavu, kdy zde byl celý funkční areál včetně zejména funkčního protipožárního systému navazujícího na vodojem umístěný na komíně. Reálně se v současnosti jedná o komín jako pouhou zděnou stavbu - nosič antén, přičemž původní role komína v technologickém procesu je nyní již zcela nezřetelná. Takový komín svým umístěním, charakterem a historickou podstatou sotva může splňovat podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., tedy být významným dokladem historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevem tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.

Účastník řízení dále vyslovuje podiv nad podklady, na základě nichž byl Národním památkovým ústavem připraven samotný návrh na prohlášení nemovité věci za kulturní památku (...). Přestože se v návrhu uvádí, že se majitel komína schůzce, resp. umožnění přístupu nebrání (pouze jej s ohledem na probíhající demolici areálu nabízí v pozdějším termínu), je v návrhu popisován údajný stav komína. Jak mohl NPÚ dojít například k závěrům, že „komín nemá závažné statické problémy“ resp. „místo je narušeno cihelné zdivo reservoáru“, když se se stavem komínu na místě samém prozatím neměl možnost seznámit? Komín se přitom nachází uvnitř oploceného soukromého areálu účastníka řízení, do něhož není veřejný přístup.

Přínejmenším zvláštní pak je i to, že v příloze návrhu je obsažena poměrně rozsáhlá fotodokumentace, a to například včetně fotografií jakýchsi vnitřních prostor, fotografií jakýchsi armatur a dokonce i fotografií pořízených z hlavičky komína. U těchto fotografií vůbec není zřejmé, kdy a kým byly pořízeny a u části z nich dokonce ani to, zda vůbec zobrazují předmětný komín. Účastník řízení vylučuje, že by udělil jakékoliv osobě povolení

ke vstupu do areálu za účelem jakéhokoliv zkoumání či fotodokumentace komína, natož pak aby současně svolil ke značně rizikovému výstupu kohokoliv až na hlavici komína. Přístup na komín je standardně umožňován pouze osobám, které provádí montáže či údržbu anténních systémů. Tyto systémy se navíc nacházejí pouze přibližně v polovině výšky komína. Účastník řízení proto považuje za zřejmé, že fotodokumentace, použítá NPÚ v příloze návrhu, je výsledkem protiprávního vniknutí do oploceného areálu účastníka řízení. Areál byl přitom v minulosti opakovaně terčem krádeží a věc byla řešena i Policií ČR. Případná identifikace autora fotografií v příloze návrhu by tedy mohla být přínosná i pro řádné došetření těchto záležitostí.

Účastník řízení považuje za nezbytné, aby bylo před vydáním rozhodnutí v tomto řízení provedeno řádné místní šetření, při němž se správní orgán na místě samém seznámí se skutečným aktuálním stavem komína a při němž bude případně provedena řádná fotodokumentace, u níž bude zřejmý čas a místo jejího pořízení. Je zcela vyloučené, aby správní orgán vycházel při svém rozhodnutí z fotodokumentace nejistého místa a data pořízení, která navíc byla dle všeho pořízena po protiprávním vniknutí do oploceného areálu v majetku účastníka řízení.

Účastník řízení tedy s ohledem na shora uvedené nesouhlasí s prohlášením komína za kulturní památku, když jeho zbývající historické hodnoty zjevně nepostačují k prohlášení za kulturní památku, a navíc dosavadní průběh řízení vykazuje i procesní nedostatky (absence místního šetření, využití fotodokumentace nejasného a zřejmě i protiprávního původu) (...).“.

Ministerstvo kultury k vyjádření vlastníka uvedlo následující: „Ministerstvo podotýká, že komín není popisován jen v úzkém kontextu v rámci areálu bývalé textilky. Ve stanoviscích kromě tohoto kontextu je také zohledněna technická a architektonická stránka, především v této souvislosti je uvedena unikátnost parametrů této stavby. V současnosti se jedná o komín nejvyšší ve specifické kategorii komínů s rezervoárem vody a také disponuje nádrží vody o největším objemu v České republice. Ve stanoviscích jsou uvedeny také další významné kvality, které se podílejí na hodnotách objektu jako např. symbolika stavby ve vztahu k historii místa, estetické působení aj.

Je zřejmé, že tento komín již patrně nikdy nebude sloužit svému původnímu účelu, nicméně je nutné konstatovat, že mnohé kulturní památky již neslouží svému původnímu užívání (žádný zámek není již sídlem šlechty, stejně tak jako mnohé historické technické stavby jako mlýny, vápenky či hamry již neslouží k původnímu účelu, přesto naplňují podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. a jsou kulturními památkami.

V návaznosti na výše uvedené námítky k získané fotodokumentaci, kterou Národní památkový ústav přiložil ke svému návrhu na prohlášení předmětné věci za kulturní památku, vydalo Ministerstvo kultury usnesení o ohledání věci na místě. Toto ohledání se konalo dne 27. 11. 2018 za účasti pověřeného pracovníka Ministerstva kultury a přizvaného odborníka Národního památkového ústavu, územní odborné pracoviště v Josefově. Areál byl zpřístupněn, ohledání věci tak bylo umožněno, současně byla také pořízena aktuální fotodokumentace objektu komína včetně prostorových souvislostí.“.

Ministerstvo kultury v souvislosti s ohledáním věci na místě požádalo dne 28. 11. 2018 Národní památkový ústav o aktualizaci svého návrhu a také o vyjádření k těmto otázkám:

Zda současné využití komínu jako nosiče anténního systému nenarušuje jeho památkové hodnoty (nově umístěný transformátor napojený na stavbu komína, vedení kabelů po pohledových stěnách objektu, umístění vysílačů)?

Zda současná historická a památková hodnota objektu je v současné situaci při absenci okolní historické zástavby ještě vypovídající?

Zda jsou NPÚ ÚOP v Josefově známé příklady zdařilé konverze podobných objektů do urbanismu měst či jiných funkčních celků? Jelikož tento komín již patrně nikdy nebude možné využívat k původnímu účelu, vzhledem k demolici staveb, které byly na komín napojeny a v současné době se komín nachází jako opuštěný solitér na volném prostranství v centru města.

Národní památkový ústav se k výše uvedenému vyjádřil dopisem ze dne 21. 12. 2018:

„Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Josefově (NPÚ ÚOP v Josefově) po provedeném místním ohledání předmětného továrního komínu s vodojemem uskutečněném dne 27. 11. 2018 za účasti zástupce Ministerstva kultury a majitele objektu nadále a jednoznačně podporuje jeho prohlášení za nemovitou kulturní památku.

Tovární komíny s vodojemy (rezervoáry) jsou po technické a architektonické stránce zajímavou a ojedinělou typologickou skupinou komínových staveb. Jedná se prakticky o standardní komín, jen na jeho dřív byla osazena nádrž na vodu. Dochází tak k nápaditému rozšíření o další funkci, kdy nádrž slouží pro zásobování příslušného průmyslového areálu užitkovou vodou. Rezervoár dokonce přispívá k vyšší stabilitě komína s ohledem na zatížení větrem, přičemž přetížení od vodojemu není proti vlastní tíze komína až tak významné.

Na našem území je dosud doloženo přibližně 60 takovýchto komínů, dodnes se jich dochovalo jen 21. Významnou část z nich postavili v průběhu padesátileté historie Fischerové z Letek. Pouze jeden z nich, v Praze Vysočanech (ČKD), je kulturní památkou evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek ČR. Také pouze jeden z nich, v Mělníku (Chemická a hutní výroba) je plně funkční.

Na území Královéhradeckého kraje se do současnosti dochovaly dva komíny s vodojemem, ve Dvoře Králové a v České Skalici. Komín ve Dvoře Králové je však z celorepublikového hlediska unikátní záležitostí. Je nejvyšším komínem s vodojemem na území České republiky (83 m) a jeho rezervoár má největší objem z komínových vodojemů v České republice (300 m³).

Komín dle vizuálního posouzení na místním šetření nemá statické problémy, zdá se v dobrém stavebně technickém stavu. Zčásti je degradováno pouze cihelné zdivo rezervoáru.

Zda současné využití komínu jako nosiče anténního systému nenarušuje jeho památkové hodnoty (...)?

Anténní systém zčásti může vizuálně narušit jeho vzhled, dle názoru NPÚ ÚOP v Josefově však nikoli celkové památkové hodnoty. Umístěná telekomunikační technika v principu respektuje tvar rezervoáru a je lehce odstranitelným a vratným zásahem. Navíc z příjmů lze získat finance na údržbu a obnovu památky.

Zda současná historická a památková hodnota objektu je v současné situaci při absenci okolní historické zástavby ještě vypovídající?

Současný majitel koncem roku 2014 zbořil rozsáhlé budovy bývalé tiskárny látek a kotelnu. Komín s rezervoárem sice ztratil jistý kontext místa, ale nadále zůstává dokladem připomínajícím slavnou průmyslovou minulost města a nepřehlédnutelnou dominantou sídla. Stále je to unikátní stavba, vzácná a nedílná součást našeho průmyslového dědictví, symbol vynalézavosti a stavitelské dovednosti, který je třeba chránit a zachovat dalším generacím. Je to významný prvek v urbanizované krajině a svou nezvyklou siluetou do ní vnáší specifický vizuální vjem.

Zda jsou NPÚ ÚOP v Josefově známé příklady zdařilé konverze podobných objektů do urbanismu měst či jiných funkčních celků? (...).

Velmi zdařilou a ceněnou konverzí je nepochybně bývalý průmyslový areál v Libčicích nad Vltavou - Uhelný mlýn a Kotelna od architekta Patrika Hoffmana. Součástí areálu bývalých železáren je také právě komín s rezervoárem.

Z Královéhradeckého kraje lze například uvést hornický skanzen Důl Jan Šverma v Lamperticích u Žacléře, kde na těžní věži byla zpřístupněna vyhlídka nebo konverzi bývalého pivovaru v Hradci Králové, kde má nově zřízen sídlo Krajský úřad Královéhradeckého kraje.

Možnostmi nových využití komínů s rezervoáry se také detailně zabývá publikace „Komínové vodojemy (situace, hodnoty, možnosti)“ z roku 2015 vydaná v rámci projektu Dokumentace, pasportizace a návrhy konverzí komínových vodojemů jako ohrožené skupiny památek industriálního dědictví na území České republiky (...). Publikace také uvádí příklady využití ze zahraničí, např. z Německa.

Mírným zásahem, který je vratný, je osazení konstrukce pro užitkové využití, např. nosič telekomunikační antény nebo osvětlení reklamy. V případě změny funkce může být nové využití komína jako rozhledny nebo propagačního a informačního centra pro předpokládaný projekt rozvoje území. Další možnosti jsou různé volnočasové aktivity např. vyhlídka s můstkem pro bungee jumping apod. (...)

Vlastníku bylo umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k novým podkladům k návrhu na prohlášení komína, které Ministerstvo kultury v průběhu řízení shromáždilo. Právní zástupce vlastníka se na základě seznámení s podklady vyjádřil takto:

„Stanovisko účastníka řízení se ani po seznámení se s novými podklady nezměnilo. Účastník řízení tedy nadále poukazuje na to, že komín je popisován zejména v úzkém kontextu celé bývalé textilní továrny TIBA, resp. dříve Josef Sochor. Podstatná část budov daného továrního areálu přitom již byla po ukončení výroby v souladu se všemi zákonnými podmínkami odstraněna, když tyto budovy nebyly jakkoliv památkově chráněny. V případě komínu se tak fakticky jedná o osamocený objekt na prázdné ploše, který již nikdy nebude sloužit svému původnímu účelu, ať již k odvodu spalin či k zásobování protipožárního či jakéhokoliv jiného systému vodou. Takto osamocený komín je tedy nyní pouze dílčí částí již neexistujících a nefunkčních systémů bez reálné perspektivy začlenění do případných jakýchkoliv obdobných systémů budoucích. I z podkladů ve spise je zřejmé, že využití komína pro odvod spalin skončilo již před 50 lety a využití jako vodojemu nejpozději v roce 2007. Současné a zřejmě i v budoucnosti jediné možné využití komínu je jako nosič anténních systémů telekomunikačních operátorů, když účastník řízení je jako vlastník komínu v tomto ohledu vázán dlouholetými smlouvami s jednotlivými operátory. Za tímto novým účelem využití byl navíc komín v části nad vodojemem po celém obvodu svého dřívku doplněn speciálním stacionárním ochozem a upevňovacími konstrukcemi a po povrchu komína je k vedle umístěné buňce technického zázemí vedeno množství kabelových svazků, jak je patrné i z fotodokumentace z ohledání věci dne 27. 11. 2018.

Je tedy zřejmé, že případná památková hodnota takto osamoceného, nefunkčního a nyní již ke zcela jiným účelům využívaného a za tím účelem upraveného komína je výrazně snížena oproti stavu, kdy zde byl celý funkční areál včetně zejména funkčního protipožárního systému navazujícího na vodojem umístěný na komíně. Reálně se v současnosti jedná o komín jako pouhou zděnou stavbu - nosič antén, přičemž původní role komína v technologickém procesu je nyní již zcela nezřetelná. Takový komín svým umístěním, charakterem a historickou podstatou sotva může splňovat podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., tedy být významným dokladem historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projev tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.

Účastník řízení poukazuje také na to, že příklady „podobných objektů“ se zdařilou konverzí, jak jsou uváděny k dotazu Ministerstva kultury v přípisu Národního památkového ústavu ze dne 21. 12. 2018, zdaleka neodpovídají shora popsané aktuální situaci komína. Zjevně nepřipadné jsou odkazy na hornický skanzen Důl Jan Šverma či areál bývalého pivovaru v Hradci Králové, dnes sídla Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. V obou případech se jedná o příklady konverze celých areálů, nikoliv osamoceného komína, na který jsou jako příklady neaplikovatelné. Obdobné platí i pro další zmiňovaný případ bývalého průmyslového areálu v Libčicích nad Vltavou, v jehož rámci má být komín s rezervoárem toliko součástí celého areálu bývalých železáren. Úspěšně pak lze pochybovat také o reálnosti navrhovaných způsobů využití komína jako rozhledny či vyhlídky s můstkem pro bungee jumping. V obou případech by takové případné využití – je-li vůbec v daném případě technicky možné – nepochybně vyžadovalo opatření komína masivní vnější konstrukcí se schodištěm či snad výtahem, což by výrazným způsobem zasáhlo do tvrzených památkových hodnot komína počínaje zmíněným specifickým vizuálním vjemem, resp. povahou dominanty města dotvářející jeho panorama. Možná využitelnost pro propagační a informační centrum je pak značně sporná s ohledem na umístění komína mimo centrum města, od něhož je oddělen mj. řekou a rozsáhlým průmyslovým areálem, a tedy i mimo přirozené komunikační trasy potenciálních uživatelů takového centra. Vzdálená a bez přirozených komunikačních vazeb je pak i turisticky atraktivní lokalita místní zoologické zahrady se safari. Konečně i odborná literatura uvádí jako prakticky jediné realizované současné využití bývalých továrních komínů právě jako nosičů telekomunikačních zařízení či reklamy.

Přihlédnout je pak nutno i ke zjištění, že již přinejmenším jeden obdobný komín (Praha - Vysočany, Kolbenova ulice) prohlášen za kulturní památku byl a navíc je zde přinejmenším jeden další obdobný komín, který je dosud dokonce plně funkční (Mělník, Řípská ulice) a další obdobné komíny, které jsou funkční alespoň jako vodojemy (Litovel, Libčice nad Vltavou). Pro prohlášení v tomto řízení posuzovaného komína za kulturní památku pak hovoří prakticky pouze aspekt kvantitativní (výška komína a objem vodojemu) a upozaděn zůstává aspekt kvalitativní, který by přitom při posuzování skutečností rozhodných pro prohlášení věci za kulturní památku měl být vždy rozhodným - viz také výše odkaz na § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Za zmínku stojí i to, že naprosto nezřetelné je v případě komína i jakékoliv vnitřní technologické vybavení, jehož existence je nanejvýš toliko tušena, resp. bez dalšího předpokládána.

Účastník řízení tedy s ohledem na shora uvedené nesouhlasí s prohlášením komína za kulturní památku, když jeho zbývající historické hodnoty dle jeho názoru zjevně nepostačují k prohlášení za kulturní památku.“.

Po vyhodnocení podkladů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti vydalo Ministerstvo kultury dne 15. 4. 2019 napadené rozhodnutí, v němž dospělo k závěru, že soubor „tovární komín s vodní nádrží bývalého textilního podniku TIBA“ splňuje podmínky ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. pro prohlášení věci za kulturní památku, neboť se jedná o unikátní industriální dílo a doklad historického vývoje. V napadeném rozhodnutí mj. uvedlo:

„[...] Předmětný komín se nachází v jihozápadní části centra města Dvůr Králové nad Labem na volném prostranství ohraničeném zdí. Od počátku 20. století v tomto areálu sídlila mechanická tkalcovna a tiskárna bavlněných látek Josefa Sochora, později TIBA (...). Areál v již době svého vzniku disponoval továrními komíny, potřeba výstavby nového byla spojena s rozšiřující se produkcí, důvodem bylo především docílit účinnějšího spalování paliva. Předmětný komín byl dokončen během druhé světové války v roce 1941 a kromě hlavní funkce byl důvtipně doplněn o rezervoár vody, který byl napojen na technologie bělidla a prádelny, zároveň byl také součástí protipožárních opatření. Komín je kónického tvaru,

vyzděný z radiálních cihel. Vysoký je 83 m, průměr v úrovni dvora činí 7,66 m, v hlavě (koruně) 3,42 m, ve výšce 30 m je na železobetonové desce podepřené konzolami osazen reservoár vody o celkovém objemu 300 m³. Při vnější stěně dříku komínu vede k vodojemu potrubí v cihelné šachtici. K výstupu na komín pro umožnění kontroly, revizí a oprav slouží ocelová stupadla s ochrannými třmeny. Zdrojů vody reservoáru bylo několik: řeka Labe, potok Netřeba, 2 artéské studny a jedna nádrž.

Tímto důmyslným způsobem došlo k propojení několika pro výrobní areály podstatných funkcí: odvod nežádoucích spalin, zefektivnění spalování, zásobování areálu potřebnou výrobní a protipožární vodou. To vše při maximální úspoře místa v areálu továrny. Další výhodou bylo, že teplo proudící komínem napomáhalo ohřevu vody, která tak v zimě nezamrzala. Reservoár na druhé straně přispívá k větší stabilitě komína, což je podstatné především při silných poryvech větru.

Komín byl z provozu odstaven roku 1969, vodojem byl v provozu do roku 2007. Současný stav komínu je dobrý, v květnu roku 2017 proběhla kontrola a částečná oprava, zbytek areálu bývalé textilky byl srovnán se zemí. V současnosti je komín využíván jako nosič telekomunikačních zařízení. Tento způsob využití sice nepřináší objektu nové památkové hodnoty, nicméně je ani významně nenarušuje. Stavba je nadále čitelná a její hlavní architektonické a technické kvality nebyly narušeny.

Komín ve Dvoře Králové nad Labem v areálu bývalé textilky TIBA je unikátní stavbou, jednou z mála dochovaných ze specifické skupiny komínů s vodním reservoárem. V rámci této úzké a technicky vysoce specializované kategorie se jedná o komín nejvyšší, jehož reservoár disponuje největším objemem v rámci celé republiky. Je tak dokladem vrcholného komínářského umu. Dále je tento komín nositelem historické a industriální paměti. Textilní výroba ve Dvoře Králové nad Labem byla velmi významná, produkce byla ve své době jednou z největších v republice. Nejen zdejší obyvatelé, ale také široká veřejnost má nadále v paměti výrobky firmy TIBA, a to i po několika letech ukončení provozu a zdemolování většiny výrobního areálu je TIBA nadále známé jméno. Komín je nadále symbolem průmyslové podnikavosti, technického rozvoje a dřívější prosperity. Nelze opominout také samotnou architekturu stavby, která je pečlivě vyzděna z radiálních cihel, zajímavě technicky i výtvarně pak došlo k osazení reservoáru na desku podepřenou konzolami. Předmětný komín je významnou dominantou města a orientačním bodem.

Ministerstvo kultury nemůže vlastníku kulturní památky stanovit, jakým způsobem a k jakému účelu má svůj majetek využívat a není k tomu určené ani řízení o prohlášení věci za kulturní památku. Nicméně vlastník kulturní památky může využít bezplatného poradenství odborníků z řad památkové péče. Touto konkrétní problematikou se také zabývá literatura (autor Martin Vonka a kol.). Nové funkce a konverze takovýchto staveb jsou bezpochyby poměrně obtížné a vyžadují značnou dávku kreativity s přesahem do širšího kontextu prostředí a společenské využitelnosti, nicméně právě odvážnější a originální projekty dnes oslovují širokou veřejnost. Jako zcela reálné je možné kromě stávajícího využití komína jako nosiče telekomunikačních zařízení jej využít jako: nosič umění či součást uměleckého díla (např. světelné instalace realizované v německé huti Meiderich v Duisburgu), realizovat konverzi na rozhlednu (např. Smithfield v Dublinu), realizovat přístavby s muzejní expozicí (v tomto konkrétním případě se nabízí expozice věnovaná průmyslové výrobě ve Dvoře Králové nad Labem či k tématu technických staveb – komínářství a vodárenství; v této situaci by bylo možné např. využít komín jako hlavní poutač.). Stavbu komína je také možné začlenit do zcela nové výstavby (obchodní centrum jako např. v německém Kleve, či součást zážitkového centra), v takovém případě může komín oživit novou architekturu a sloužit také jako poutač a orientační bod pro návštěvníky (např. komín bývalých strojíren Breitfeld-Daněk na Karlíně). Výše uvedené dokládá, že stavbu komína je možné zapojit do veřejného prostoru a aktivního společenského života. [...]“.

Proti tomuto rozhodnutí podal vlastník objektu dne 30. 4. 2019 rozklad (doplněný dne 30. 5. 2019), v němž požaduje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, nebo aby bylo zrušeno a věc vrácena Ministerstvu kultury k novému projednání. Rozklad obsahuje následující námitky:

„1) Účastník řízení považuje napadené rozhodnutí za nesprávné zejména s ohledem na to, že památkové hodnoty předmětného souboru nejsou dostačující pro jeho prohlášení za kulturní památku, když pro jejich posouzení mj. byla upřednostněna hlediska kvantitativní před hledisky kvalitativními a adekvátně zohledněna nebyla ani skutečnost, že předmětný soubor původnímu účelu již dlouhodobě neslouží ani již sloužit nebude a jeho role v technologickém procesu je nyní již zcela nezřetelná. Dle názoru účastníka řízení se v případě předmětného souboru nejedná o významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projev tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické, což je zákonnou podmínkou pro jeho prohlášení za kulturní památku dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. (...).

2) Správní orgán založil napadené rozhodnutí v první řadě na závěru o tom, že předmětný komín s vodní nádrží bývalého textilního podniku TIBA (...) je unikátním. Jeho unikátnost je dovozována v první řadě z kvantitativních technických parametrů komína, zejména tvrzené výšky 83 metrů a objemu reservoáru vody 300 m², aniž by však tyto parametry byly v průběhu řízení jakkoliv ověřeny. To se týká i dalších technických parametrů komína, včetně například jeho vnitřního technického vybavení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmý primární zdroj těchto uváděných technických parametrů, když účastník řízení může toliko konstatovat, že tímto zdrojem rozhodně není za jeho účasti provedené ohledání věci dne 27. 11. 2018. V jeho průběhu došlo toliko k obhlídce Komína zvenčí z úrovně okolních pozemků, o čemž svědčí i provedená fotodokumentace, která je součástí správního spisu. Totéž lze konstatovat například také ohledně tvrzeného potrubí vedeného v cihelné šachtici při vnější stěně dřívku, resp. jakéhokoliv dalšího vnitřního technického vybavení posuzovaného komína, které může být při provedeném způsobu ohledání nanejvýš tušeno.

3) K otázce tvrzené unikátnosti uvedl účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 5. 4. 2019 příklady dalších komínů obdobného typu (tedy s vodojemem), z nichž přinejmenším jeden (Praha – Vysočany, Kolbenova ulice) již prohlášen za kulturní památku byl, přinejmenším jeden další obdobný komín je dosud dokonce plně funkční (Mělník, Řípská ulice) a jsou zde i další obdobné komíny, které jsou funkční alespoň jako vodojemy (Litovel, Libčice nad Vltavou). S touto námitkou se správní orgán vypořádal tím, že „v tomto řízení posuzuje památkové hodnoty předmětné věci, nikoliv památkové hodnoty jiných staveb“. Tento argument však nemůže obstát v situaci, kdy památkové hodnoty komína byly shledány v jeho tvrzené unikátnosti. Má-li totiž být jakákoliv věc shledána unikátní, pak takovému závěru vždy musí předcházet porovnání s jinými obdobnými věcmi. Buď je památková hodnota komína posuzována izolovaně, bez ohledu na jiné obdobné komíny, a v takovém případě nelze památkovou hodnotu shledat v unikátnosti komína. Nebo je památková hodnota komína shledána v unikátnosti, ale pak musí být jasně odůvodněno, v čem památková hodnota konkrétního komína převyšuje památkové hodnoty jiných obdobných komínů. Tyto dvě argumentační linie se navzájem logicky vylučují a nelze je kombinovat.

4) Dodát lze pak i to, že samotná případná kvantitativní unikátnost deklarovaných technických parametrů nemůže vést k závěru o památkové hodnotě komína, když je zřejmé, že důvodem památkové ochrany sotva může být pouhý závěr o tom, že nějaká věc je v kontextu nějakého území největší (...). To je konečně zřejmé v případě obdobného komína v Praze – Vysočanech, který byl prohlášen za kulturní památku, ač má být v příslušných parametrech menší než posuzovaný komín. Obstát pak nemůže ani snaha o nalezení unikátnosti tam, kde ve skutečnosti žádná unikátnost není, jako v případě argumentace, že komín byl „kromě hlavní funkce důvtipně doplněn o reservoár protipožárních opatření“. Je přitom zřejmé, že obdobná míra důvtipnosti byla vlastní všem komínům s vodojemem, hromadně stavěným v průběhu 19. a 20. století. Posuzovaný komín je přitom jedním z posledních vybudovaných, tedy nejmladších komínů tohoto typu, a pouze tedy přebírá „důvtipnost“ aplikovanou již mnohokrát předtím na přinejmenším desítkách obdobných komínů v České republice a nepochybně i o několik řádů vyšším počtu obdobných komínů v jiných zemích. Vůbec pak není zřejmé, proč by právě posuzovaný komín měl být „dokladem vrcholného komínářského umu“, resp. zda samotná výška komína či objem jeho vodojemu takový závěr odůvodňují.

5) V kontextu podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí pak lze zmínit i to, že výstavba komína měla být projektována a probíhat v roce 1940 až 1941 krátce před konfiskací továrny na základě norimberských zákonů a jeho provedení lze tedy důvodně předpokládat jako maximálně utilitární v intencích fakticky i úředně limitovaných materiálních i lidských zdrojů v době 2. světové války, resp. Protektorátu Čechy a Morava (...). Za nepřilíš případný je pak při vědomí tohoto časového prvku nutno považovat i závěr města Dvora Králové nad Labem v jeho vyjádření ze dne 11. 3. 2015 o tom, že „vysoké komíny byly v 19. století symbolem prosperity místa“. Tuto argumentaci by snad bylo lze vztáhnout na původní komín textilky Sochor z počátku 20. století, který však byl postupem času z čistě utilitárních důvodů nahrazen komínem dalším a ten v roce 1940 opět již posuzovaným komínem (...). Důvodem přitom nebyla jakákoliv demonstrace prosperity, ale čistě fyzikálně dané zabezpečení dostatečného tahu pro zvyšující se nároky na účinnost spalování, resp. odvod samotných spalin.

6) Za přinejmenším spornou pak má účastník řízení i podpůrnou argumentaci stran tvrzeného významu komína v kontextu města Dvora Králové nad Labem. Účastníkovi řízení není zřejmé, proč a jak by právě posuzovaný komín měl být „symbolem průmyslové podnikavosti, technického rozvoje a dřívější prosperity“ a „nositel historické a industriální paměti“, resp. proč by případně tyto aspekty s jejich skutečnou mírou intenzity a společenského významu měly vést k prohlášení komína za kulturní památku. A to zvláště v situaci, kdy ve Dvoře Králové nad Labem například již od 19. století působí další textilka JUTA a.s., mediálně prezentovaná jako prosperující a expandující, s celkem šesti výrobními závody v samotném Dvoře Králové nad Labem. Konečně v jednom z areálů této textilky se ve vzdálenosti 170 metrů od posuzovaného komína nachází další historický vyzdívaný komín, který může být směle symbolem průmyslové podnikavosti, technického rozvoje a trvajících prosperity.

7) V neposlední řadě není účastníkovi řízení ani známo, že by posuzovaný komín byl významnou dominantou města či orientačním bodem. Jak již účastník řízení uvedl ve svém vyjádření ze dne 5. 4. 2019, je posuzovaný komín umístěn mimo centrum města, od něhož je oddělen mj. řekou Labe a rozsáhlým průmyslovým areálem textilky JUTA a. s. Lokalitu posuzovaného komína lze stručně popsat jako průmyslovou plochu mimo centrum města bez přirozených komunikačních cest do centra, ohraničenou po jednotlivých stranách

hypermarketem Tesco, řekou Labe s nábrežní silnicí, zčásti zatrubněným potokem Netřeba, supermarketem Penny Market s přilehlým nákupním centrem a železniční vlečkou, za níž už začínají pole.

8) V bezprostředním okolí posuzovaného komína se nachází několik dalších továrních komínů, ať již shora zmíněný 50 metrů vysoký komín v areálu textilky JUTA a.s. (vzdálený 170 metrů) či například dvojice 60 a 100 metrů vysokých komínů v areálu místní teplárny (vzdálených 340 a 410 metrů). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z podkladových vyjádření přitom není zřejmé, proč by měl být dominantou a orientačním bodem právě posuzovaný komín. Lze přitom pochybovat o tom, že by tomu tak bylo kvůli vodojemu, který se nachází ve výšce pouze 30 metrů nad zemí a není tedy při pohledu z úrovně povrchu nijak dominantní. Posuzovaný komín je tak co do dominantnosti pouze jedním z několika místních vysokých továrních komínů v průmyslové oblasti v okruhu 500 metrů.

9) Za zmínku pak v neposlední řadě stojí i charakter samotného města Dvora Králové nad Labem, které leží v podhůří Krkonoš na horním toku řeky Labe. Průmysl, resp. textilní výroba byly dlouhodobě i z technologických důvodů umisťovány právě v údolí u řeky, samotný posuzovaný komín je umístěn na jednom z nejnižší položených míst celého města. Až za řekou Labe se nacházející centrum města, tvořící městskou památkovou zónu (...), je položeno přinejmenším o 20 výškových metrů výše. Tím je výrazně limitována samotná viditelnost komína i dalších okolních továrních komínů, které tak zůstávají skryty za budovami, resp. stromy, a tím i jejich objektivní způsobilost být dominantou města a orientačním bodem.

10) Účastník řízení konečně i nadále namítá, že podstatná část budov daného továrního areálu již byla po ukončení výroby v souladu se všemi zákonnými podmínkami odstraněna, když tyto budovy nebyly jakkoliv památkově chráněny. V případě komína se tak fakticky jedná o osamocený objekt na prázdné ploše, který již nikdy nebude sloužit svému původnímu účelu, ať již k odvodu spalin či k zásobování protipožárního či jakéhokoli jiného systému vodou. Takto osamocený komín je tedy nyní pouze dílčí částí již neexistujících a nefunkčních systémů bez reálné perspektivy začlenění do případných jakýchkoli obdobných systémů budoucích. I z podkladů ve spise je zřejmé, že využití komína pro odvod spalin skončilo již před 50 lety a využití jako vodojemu nejpozději v roce 2007. Současné a zřejmě i v budoucnosti jediné možné využití komínu je jako nosič anténních systémů telekomunikačních operátorů, když účastník řízení je jako vlastník komínu v tomto ohledu vázán dlouholetými smlouvami s jednotlivými operátory. Za tímto novým účelem využití byl navíc komín v části nad vodojemem po celém obvodu svého dřívku doplněn speciálním stacionárním ochozem a upevňovacími konstrukcemi a po povrchu komína je k vedle umístěné buňce technického zázemí vedeno množství kabelových svazků, jak je patrné i z fotodokumentace z ohledání věci dne 27. 11. 2018.

11) Je tedy zřejmé, že případná památková hodnota takto osamoceného, nefunkčního a nyní již ke zcela jiným účelům využívaného a za tím účelem upraveného komína je navíc výrazně snížena oproti stavu, kdy zde byl celý funkční areál včetně zejména funkčního protipožárního systému navazujícího na vodojem umístěný na komíně. Reálně se v současnosti jedná o komín jako pouhou zděnou stavbu – nosič antén, přičemž původní role komína v technologickém procesu je nyní již zcela nezřetelná. Takový komín svým umístěním, charakterem a historickou podstatou sotva může splňovat podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. (...).

12) Účastník řízení má navíc za to, že komín ani v žádném ohledu nijak nevybočuje z běžné stavební produkce tohoto typu své doby. Nepředstavuje tak výjimečný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti, ani nevykazuje nadprůměrné historické, umělecké a technické hodnoty. Nejedná se o jedinečné architektonické dílo, když jeho řešení je zcela běžné a typické pro tento druh staveb v době jejich realizace. Nebylo tak dosaženo základního předpokladu pro posouzení stavebního díla jakožto uměleckého, architektonického díla, jímž je individuální estetické ztvárnění prostoru tvořícího součást životního prostředí, obsahující jedinečný výraz výtvarného uměleckého projevu. Rovněž tak užité materiály a barevná kompozice jsou běžné, ničím nepodtrhující svým užitím a uměleckořemeslným zpracováním jedinečnost, resp. výjimečnost.

13) V případě komína jako potenciálního dokladu industriálního vývoje přitom platí, že zachování kulturního dědictví industriálního charakteru do značné míry závisí na jeho funkční celistvosti. Původní funkčnost je velmi podstatným parametrem při stanovení památkových hodnot, tu však komín již nevykazuje a do budoucna již nikdy vykazovat nebude.

Pro účinnější a zároveň proporcionální ochranu bývalých továrních komplexů přitom byla stanovena určitá pravidla, vymezená v Chartě industriálního dědictví (dále jen „Charta“), která byla přijata na jednání Mezinárodního výboru pro obnovu industriálního dědictví (TICCIH) v roce 2003. Charta slouží jako významné a odborníky nadnárodně uznávané vodítko pro rozhodování o ochraně industriálního dědictví a je v praxi plně aplikována (...).

Charta tak v obecné rovině určuje kritéria hodnocení průmyslových památek. Je zřejmé, že předmětem ochrany tzv. industriálních památek nejsou v první řadě architektonické hodnoty té které továrny či jiného objektu (ty jsou jen jakýmsi „doplňkovým“ kritériem hodnocení). Účelem (potažmo předmětem) ochrany je naopak zachování úplného obrazu o podobě technické revoluce v tom kterém oboru, tedy obrazu o technickém vývoji, přeměně způsobu práce z manuální na strojní, o technologiích, strojním vybavení atd.

Konečně i vyjádření krajského úřadu hovoří o tom, že komín je „svědectvím prudkého rozvoje areálu továrny v letech 1939-1941“. Při veškeré úctě ke kulturnímu, resp. industriálnímu dědictví si účastník řízení dovoluje vyslovit pochybnost nad tím, zda prudký rozvoj jedné z mnoha textilních továren v období 2 válečných let odůvodňuje využití institutu prohlášení za kulturní památku a s tím související zásadní omezení ústavou garantovaného vlastnického práva účastníka řízení v obecném zájmu.

14) Výše uvedené lze tedy stručně shrnout následovně. Památkové hodnoty posuzovaného souboru nejsou dostačující pro jeho prohlášení za kulturní památku, když pro jejich posouzení mj. byla upřednostněna hlediska kvantitativní před hledisky kvalitativními a adekvátně zohledněna nebyla ani skutečnost, že předmětný soubor původnímu účelu již dlouhodobě neslouží ani již sloužit nebude a jeho role v technologickém procesu je nyní již zcela nezřetelná. Dle názoru účastníka řízení se v případě předmětného souboru nejedná o významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projev tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické, což je zákonnou podmínkou pro jeho prohlášení za kulturní památku dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. (...).

Účastník řízení s ohledem na shora uvedené nadále navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí změněno tak, že „soubor tovární komín s vodní nádrží bývalého textilního podniku TIBA“ (...) se za kulturní památku neprohláší, eventuálně aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena zpět k novému projednání.“

V souladu s § 152 správního řádu jsem přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že Ministerstvo kultury shromáždilo všechny potřebné podklady a na základě jejich řádného vyhodnocení dospělo k závěru, který v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnilo, tj. že komín v areálu bývalé textilní továrny TIBA je unikátní stavbou a jednou z mála dochovaných ze specifické skupiny komínů s vodním reservoárem.

K jednotlivým námitkám uvádím následující:

K bodu 1 rozkladu znovu opakuji to, co bylo již popsáno ohledně památkových hodnot předmětné věci v napadeném rozhodnutí, tj. že komín v areálu bývalé textilky TIBA je unikátní stavbou, jednou z mála dochovaných ze specifické skupiny komínů s vodním reservoárem. V rámci této úzké a technicky vysoce specializované kategorie se jedná o komín nejvyšší, jehož reservoár disponuje největším objemem v rámci celé republiky. Je tak dokladem vrcholného komínářského umu a nositelem historické a industriální paměti textilní výroby ve Dvoře Králové nad Labem. Komín je tak i nadále symbolem průmyslové podnikavosti, technického rozvoje a dřívější prosperity města. Nelze opominout také samotnou architekturu stavby, která je pečlivě vyzděna z radiálních cihel, zajímavě technicky i výtvarně pak došlo k osazení reservoáru na desku podepřenou konzolami. Mám za to, že vše je podrobně popsáno v napadeném rozhodnutí, v němž byl komín posuzován v celé šíři dané problematiky (celorepublikový význam, vztah objektu k místní historii, technické parametry, míra dochování atd.).

Co se týče námítky, že předmětný komín původnímu účelu již dlouhodobě neslouží ani již sloužit nebude, konstatuji, že – jak již bylo ostatně řečeno výše – mnohé kulturní památky dnes také už neslouží svému původnímu užívání (jde typicky o hrady, zámky, mlýny, vápenky či hamry atd.), přesto naplňují podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. a jsou kulturními památkami. Ostatně v některých případech ani není možné, aby tyto stavby sloužily svému původnímu účelu, proto tuto námitku nepovažuji za relevantní.

K bodu 2 rozkladu uvádím, že Ministerstvo kultury kromě výše uvedených stanovisek orgánů státní památkové péče a odborné organizace státní památkové péče čerpalo z veřejně dostupných internetových stránek zmíněných v napadeném rozhodnutí, a dále z těchto veřejně dostupných publikací - Vonka, M., Tovární komíny (funkce, konstrukce, architektura), ČVUT v Praze, Praha 2014, Vonka, M. - Kořínek, R. - Hořická, J. - Pustějovský, J., Komínové vodojemy (situace, hodnoty, možnosti), ČVUT v Praze, Praha 2015, a Vonka, M. - Kořínek, R. - Hořická, J. - Pustějovský, J., Komínové vodojemy (funkce, konstrukce, architektura), ČVUT v Praze, Praha 2015.

K bodům 3 a 4 rozkladu sděluji, že Ministerstvo kultury v napadeném rozhodnutí podrobně popsalo, v čem je předmětný komín z celorepublikového hlediska unikátní, a to včetně srovnání s podobnými komíny v České republice. Znovu tedy opakuji, že jde o nejvyšší komín s vodojemem na území České republiky a jeho reservoár má největší objem z komínových vodojemů v České republice. Mám za to, že pokud Ministerstvo kultury uvádí tyto informace (a to včetně „rekordních“ údajů jako „nejvyšší s největším rezervuárem vody“), je z nich patrné, že jde o jediný komín takového druhu ve srovnání s jinými. Jeho rekordní výška a rekordní objem rezervoáru však nejsou jediným důvodem jeho památkové ochrany. Jak již bylo řečeno, jedná se o technicky i stavebně jedinečnou hodnotnou technickou památku, která v sobě spojuje funkci továrního komínu odvádějícího nežádoucí

spaliny z technologické výroby a vodojemu zajišťujícího dostatečný tlak vodovodní soustavy a potřebné množství vody využívané k různým účelům příslušné továrny. Nadto zdůrazňuji, že na unikátnosti komína se jednomyslně shodly všechny oslovené orgány památkové péče (Městský úřad Dvůr Králové nad Labem a Krajský úřad Královéhradeckého kraje) i odborná organizace památkové péče (Národní památkový ústav).

K bodům 5 a 6 rozkladu uvádím, že ve své době znamenala výstavba komína s vodojemem nesporně nejen úsporu finanční, ale i úsporu plochy pozemku. Pokud je však taková stavba (skoro osmdesát let po svém vzniku) hodnocena z hlediska existujících památkových hodnot ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., nelze ji posuzovat tak, že v době svého vzniku byla stavěna z ryze hospodářských důvodů. Touto optikou by pak musely být hodnoceny např. i mnohem starší stavby z období středověku (hrady, tvrze), které také byly stavěny ze zcela utilitárních důvodů, tj. jako opevněná feudální sídla sloužící k bydlení či obraně.

Co se týče významu komína v kontextu města Dvůr Králové nad Labem, zdůrazňuji, že vzhledem k demolici jednotlivých částí areálu bývalé Sochorovy továrny je předmětný komín prakticky jediným svědectvím o historii tohoto podniku. Proto nepovažuji za příléhavé srovnání podatele rozkladu, že v blízkosti předmětného komína se nachází další komín, který je z jeho pohledu také významný, neboť ten není předmětem řízení.

K bodům 7 až 9 rozkladu, které zpochybňují významy komína z hlediska dominance v okolí, sděluji, že pojmy jako dominance a orientační bod jsou v tomto smyslu míněny především v důležitosti komína v rámci původní Sochorovy továrny, neboť jde fakticky o jediný, tj. soliterní pozůstatek z rozsáhlého výrobního areálu. Jsem přesvědčen, že jeho dominance je určena především jeho unikátním, resp. netypickým vzhledem, který nepochybně přitahuje a bude přitahovat pozornost široké veřejnosti.

K bodům 10 a 11 rozkladu uvádím, že Ministerstvo kultury nemůže vlastníku kulturní památky stanovit, jakým způsobem a k jakému účelu má svůj majetek využívat a není to ani účelem řízení o prohlášení věci za kulturní památku. Nové funkce a konverze takovýchto staveb jsou bezpochyby poměrně obtížné a vyžadují značnou dávku kreativity s přesahem do širšího kontextu prostředí a společenské využitelnosti. Nicméně mám za to, že právě odvážné a originální projekty mají šanci oslovit širokou veřejnost a naplnit tak i jeden z mnoha účelů, pro které jsou chráněny.

Domnívám se, že dosavadní využívání komína jako nosiče telekomunikačního zařízení není v rozporu s jeho prohlášením za kulturní památku. Jak je ostatně uvedeno i ve stanovisku Národního památkového ústavu – anténní systém může sice zčásti vizuálně narušit vzhled komína, avšak nikoli jeho památkovou hodnotu ve svém celku, neboť umístěná telekomunikační technika v principu respektuje tvar rezervoáru na vrcholu komína, a zároveň přímo neohrožuje kulturní památku. Po prohlášení komína za kulturní památku tedy lze projednat umístění anténního zařízení na vrcholu komína v rámci závazného stanoviska orgánu památkové péče. Vlastník kulturní památky může využít také bezplatného poradenství odborné organizace památkové péče. V této souvislosti připomínám, že veřejný zájem na zachování kulturní památky by měl – i s ohledem na princip proporcionality, který musí orgány památkové péče v souladu s judikaturou správních soudů uplatňovat – ustoupit tomu, aby kulturní památka byla i nadále využitelná k stávajícímu předmětu podnikání.

Co se týče jiného konkrétního využití, připomínám, že v napadeném rozhodnutí jsou zmíněny některé zahraniční vzory, jak mohou být využity opuštěné komíny. Stavbu komína je tak možné nejen začlenit do případné nové výstavby na ploše bývalé továrny, kde bude sloužit jako orientační bod nových budov, ale také jej využít jako nosiče či součást uměleckého díla.

Mám za to, že výše uvedené příklady dokládají, že i solitérní stavbu komína uvnitř prázdného prostoru je možné zapojit do veřejného prostoru a aktivního společenského života.

K bodu 12 rozkladu, v němž je znovu zpochybňována jedinečnost komína, odkazují na vypořádání námitek k bodům 3 a 4 rozkladu.

K bodu 13 rozkladu znovu opakují, že dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. není nutné, resp. to ani není možné, aby kulturní památka (či objekt prohlašovaný za kulturní památku) sloužila svému původnímu účelu.

Co se týče ochrany industriálního dědictví, mám za to, že právě prohlášením této unikátní stavby za kulturní památku bude příštím generacím zachován alespoň zlomek původního areálu bývalé textilky TIBA. Tyto požadavky jsou ostatně uvedeny i v podatelem zmiňované Chartě průmyslového dědictví TICCIH z roku 2003 (srov. např. čl. 3 bod I. – „Každý stát či region by měl rozpoznat, evidovat a chránit pozůstatky průmyslové činnosti, které chce pro budoucí generace zachovat.“, nebo čl. 3 bod VIII. – „Je nutné definovat hodnotu významných lokalit a stanovit pravidla budoucích zásahů. Mají být přijata veškerá právní, administrativní a finanční opatření nezbytná k uchování hodnoty těchto lokalit.“). Jedním z takových forem opatření či ochrany je i status kulturní památky.

Podatel rozkladu sice odkazuje na čl. 5 bod I. této Charty („Zachování průmyslového dědictví vychází z ochrany jeho funkční celistvosti a zásahy do průmyslového areálu by ji měly udržet, jak je to jen možné.“), avšak vzhledem k tomu, že původní stavby v areálu Sochorovy továrny byly již z valné části zdemolovány, těžko lze hovořit i jakékoliv funkční celistvosti.

K bodu 14 rozkladu, který zpochybňuje památkové hodnoty komína, odkazují na vypořádání námitek k bodům 1 a 2 rozkladu.

Závěrem znovu opakují, že všechny výše uvedené námítky byly vypořádány již v napadeném rozhodnutí, kde byly zároveň popsány a definovány památkové hodnoty předmětného komína (architektonické a technické kvality, historická hodnota, urbanistické hodnoty atd.). Nadto upozorňují, že podatel rozkladu neuvedl žádné nové skutečnosti ani důkazy, které by vyvrátily tvrzení uvedené v napadeném rozhodnutí, tj. že komín splňuje podmínky pro prohlášení věci za kulturní památku. Podstatou památkových hodnot je v tomto případě industriální architektura a technické řešení komína a nedochování původního areálu továrny naopak usnadňuje případnou budoucí adaptaci okolí komína k novému využití.

Dále zdůrazňují, že režim kulturní památky sám o sobě bez dalšího nekomplikuje běžnou údržbu, ani nebrání operativnímu řešení náhlých havarijních situací. Povinnost zajistit dobrý stavební stav budov ostatně vyplývá i ze stavebního zákona, a to bez ohledu na to, zda objekt je či není kulturní památkou. Nadto k běžné údržbě provozně-technického charakteru není zapotřebí závazného stanoviska orgánu památkové péče. Z ustálené judikatury ve věci závazných stanovisek na úseku památkové péče vyplývá, že Nejvyšší správní soud setrvale odmítá v oblasti památkové ochrany neproporcionální praxi orgánů památkové péče s tím, že správní orgán musí při rozhodování vždy velmi pečlivě vážit, zda omezení vlastnického práva, kterým je i závazné stanovení, jakým způsobem vlastník památkově chráněné nemovitosti smí či nesmí tuto nemovitost opravit, upravit či přebudovat, je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané nemovitosti či lokality, v níž se nachází. Test proporcionality v užším smyslu může v určitých případech vést k tomu, že zájem na zachování původních prvků kulturní památky bude muset ustoupit jiným zájmům, například nebude-li bez stavebních úprav nemovitá kulturní památka nadále využitelná k podnikání. Případnou úpravu komína musí sice vlastník řešit v rámci obnovy kulturní

památky podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb. se zástupci příslušného orgánu památkové péče, kterým je v tomto případě Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, avšak tento orgán zároveň musí při vydávání závazného stanoviska dostatečně zohlednit specifika tohoto případu.

Na základě výše vypořádaných námitek znovu konstatuji, že napadené rozhodnutí náležitě prokázalo, že předmětný komín splňuje podmínky pro prohlášení za kulturní památku, na čemž se shodly všechny oslovené orgány i odborné instituce.

S ohledem na výše uvedené jsem dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem č. 20/1987 Sb. a správním řádem. Proto mi nezbylo, než rozklad zamítnout a potvrdit rozkladem napadené rozhodnutí.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

PhDr. Lubomír Zaorálek, v. r.
ministr kultury

otisk úředního razítka

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Milan Kvasnička, v. r.

SLEZAN HOLDING a. s., Václavská 316/12, Nové Město, 120 00 Praha 2
RAKOVSKÝ & PARTNERS s. r. o., advokátní kancelář, Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

Na vědomí obdrží:

Ministerstvo kultury, OPP/O, zde

Národní památkový ústav, generální ředitelství
Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1

Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Josefově
Okružní 418, 551 02 Jaroměř-Josefov

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, úsek památkové péče
Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, úsek památkové péče
Náměstí T. G. Masaryka 38, 544 17 Dvůr Králové nad Labem